

נשמעו דפיקות בדלת. שאלתי מי זה, נשמע קול לא ברור, אולי הקול של הטלוויזיה שטשט את הקול מאחורי הדלת. העינית גבוהה מידי ורחוקה מעיני. הייתי בטוחה שזה מישהו מהשכנים, פתחתי. מולי עמדו שתי גורילות – אחת גבוהה ואחת נמוכה, דחפו אותי ונכנסו. הגדולה החזיקה אלה, והקטנה הודיעה לי בקול מעוות שזהו שוד ושאתן להן את כל הכסף ואת התכשיטים. הגורילה הגדולה המשיכה לנופף באלה. היא הייתה לפחות מטר ושמונים. לרגע חשבתי שאלו הגורילות מרחוב מורג*, אולם הן לא ממש התאימו לתיאור.

הזמנתי אותן לחדר השינה והודעתי להן שהתכשיטים במגירה. הגדולה התכופפה, לרגע חשבתי שאולי אחבוט בה במאזניים הכבדים שעמדו ליד הארונית, אבל המאזניים מגושמים מדי, וחופף מזה ישנה עוד גורילה אחת זריזה. הן פתחו את המגירה. היו שם רק תכשיטים שהבאתי מהודו. הקטנה פיזרה את הכל על הריצפה מאוכזבת. הן נחרו בבוז. אני התעצבנתי שהפריעו לי להמשיך לצפות בסדרה הפולנית המקסימה שבה האב חוזר אחרי שנים רבות מפריז שם הפך לדראג קווין מצליח, חוזר לעיירת הכורים העלובה על מנת לתרום כליה לבתו הנטושה. כשדפקו הגורילות בדלת, בדיוק עמדו לגלות לצופים האם הכליה נקלטה.

מניין צנחו עלי שתי אלה ועוד בערב ראש השנה? הבניין היה ריק וחשוך. לא נשארה אף משפחה. כולם נסעו להורים. אני לא נסעתי עם בתי והילדים לקריות. לא סובלת את המחוננת שלי שיושבת בחצר ומעשנת כל הזמן, ולא מוציאה מילה. עם ארובות רידינג אפשר לשוחח שיחה אינטליגנטית יותר. יותר מעניין לשבת מול סרט טוב, לשחות בירה ולאכול במבה.

לפתע קלטתי, הגורילות הן השכנות שלי מהבית מולי. הן גרות בדירת קרקע אפלה. הגורילה הגבוהה היא בנה של הקטנה, צעיר בעל צרכים מיוחדים שהגיע לאימו לחג. בימי חול היו לנו, הקטנה ואני, כמה שיחות על הקשיים של החיים. בפורים שעבר הבן התחפש לגורילה.

אמרתי לאמא שכדאי שיפשטו את התחפושות. חם מדי. הם יכולים להשאיר את המסיכה ועדיין יישארו גורילות לא מזוהות. הן סירבו. האמא הודיעה בקול עבה שהם עדיין לא מוותרים על המזומנים. הסכמתי מיד, שוד זה שוד. בקשתי שירשו לי לסגור את הטלוויזיה. הן הירשו. הלכתי לחדר הספרייה והגורילה המטר שמונים הלכה אחרי מנפנפת באלה. הוצאתי את אלבום הבולים הישן ושלפתי ממנו מעטפה. נתתי לה את מאתיים השקל ומאה הדולר שהיו בתוכה.

כשחזרנו למטבח שאלתי אותן האם אכלו כבר ארוחת חג. הקטנה נענעה בראשה לאות לאן. הושבתי אותן ליד השולחן וחממתי להן את השאריות מארוחת הצהריים. הגורילות הרימו את המסיכות שיוכלו לאכול, והורידו את הכפפות. הבאתי גביעים ובקבוק יין. חג זה חג. אחרי שסיימו הלכו לעבר הדלת. הושטתי להן את עוגת הדבש שקבלתי, בגילי לא אוכלים כל כך הרבה סוכר. פתחתי את הדלת, אמרתי חג שמח. הגורילה הקטנה ירדה ראשונה והמטר שמונים נשרכה אחריה. נעלתי את הדלת, התרווחתי בכורסה וחזרתי לבירה, לבמבה ולכליות.

